

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/11/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5914200708
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5914200708.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: CETELEM SLOVENSKO a. s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783, právne zastúpeného JUDr. Helenou Strachotovou, usadenou euroadvokátkou, so sídlom kancelárie Q.. X, Y., proti odporkyni: C. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, C., štátna občianka SR, v konaní o zaplatenie sumy 1.079,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 9C/19/2014-47 zo dňa 10.03.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Rozsudku okresného súdu **s a** vo výroku, ktorým odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 864,01 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 864,01 eur od 12.04.2013 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní po právoplatnosti výroku tohto rozsudku, **n e d o t ý k a .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 864,01 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 864,01 eur od 12.04.2013 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 23,41 eur, a z trov právneho zastúpenia vo výške 60,31 eur, ktoré mu je odporkyňa povinná zaplatiť k rukám právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 324 ods. 1, § 340 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 6, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 768k ods. 2 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., pričom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcou zmluvné podmienky, ktorých obsah odporkyňa ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzatvorení ovplyvniť. Na predmetný zmluvný vzťah je preto potrebné aplikovať všetky ustanovenia právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. Uvedený záver možno jednoznačne vyvodiť z účelu a

poslania tzv. spotrebiteľského práva, ktoré je založené na základnom postuláte, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza k vzniku zmluvných vzťahov medzi týmito subjektmi, ako aj s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb na strane dodávateľa. V neposlednom rade je nerovné postavenie medzi týmito subjektmi dané aj možnosťou dodávateľa stanovovať zmluvné podmienky jednostranne, cestou formulárových zmlúv. Keď potom v súdnej veci odporkyňa ako spotrebiteľka prijala od navrhovateľa ako dodávateľa (subjektu profesionálne pôsobiaceho na finančnom trhu) na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere finančnú službu, vznikol medzi nimi právny vzťah podliehajúci ochrane tzv. spotrebiteľského práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, že predmetná zmluva je zmluvou o úvere, ktorá je podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom. S poukazom na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že uzavretím predmetnej úverovej zmluvy sa odporkyňa ako spotrebiteľka v porovnaní s navrhovateľom ako dodávateľom ocitla v znevýhodnenom postavení, ktoré ju viedlo k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred navrhovateľom bez toho, aby odporkyňa mohla nejakým spôsobom ovplyvniť obsah týchto zmluvných podmienok. V rámci možnosti preskúmania obsahu predmetnej úverovej zmluvy z hľadiska spotrebiteľského práva zo strany súdu, sa súd v prvom rade zaoberal samotnou možnosťou preskúmania zmluvnej podmienky o výške zmluvných úrokov, ktorá je síce individuálne dohodnutým zmluvným dojednaním, avšak jedná sa o zmluvnú podmienku prezumovanú § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, týkajúcu sa hlavného predmetu plnenia (dojednaná výška úroku z omeškania - poskytnutý úver), ktorá je jasne, určito a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená. Znenie § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka (obsahujúce vyššie vymedzený výpočet zmluvných podmienok, ktoré nie sú neprijateľnými podmienkami), je však podľa názoru súdu potrebné vykladať v spojení s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktoré je vo vzťahu k § 53 ods. 1 druhá veta ustanovením špeciálnym, a ktoré obsahuje zákonný limit odplaty pri spotrebiteľských zmluvách, ktorých predmetom je poskytnutie finančných prostriedkov s tým, že táto odplata nesmie prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery. Z uvedeného potom vyplýva, že súd je oprávnený skúmať neprijateľnosť zmluvnej podmienky, týkajúcej sa výšky úroku (odplaty) za poskytnutý úver bez ohľadu na to, že sa jedná o dojednanie prezumované § 53 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené, súd potom podrobil kontrole navrhovateľom uplatnený úrok vo výške 23,4 % ročne, keď s poukazom na § 53 ods. 1 a 6 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že dohoda o výške predmetného zmluvného úroku nie je individuálne dojednaná zmluvná podmienka. Uplatnený úrok vo výške 23,4 % ročne dohodnutý v úverovej zmluve (v návrhu na začatie konania uplatnený ku dňu 02.04.2013 v kapitalizovanej výške 107,62 eur a v nasledujúcom období zo sumy 915,58 eur od 03.04.2013 až do zaplatenia), je podľa názoru súdu v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na neprimerane vysokú výšku takto dojednaného zmluvného úroku z úveru. Z priemerných úrokových mier z úverov poskytovaných v eurách v období uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnených na webovej stránke www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>> mal súd preukázané priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské a ostatné úvery poskytnuté domácnostiam, keď pri úveroch so splatením od jedného do piatich rokov predstavovali v čase uzavretia predmetnej zmluvy výšku 12,88 % ročne z čoho vyplýva, že navrhovateľ si v súdnej veci uplatňuje zmluvné úroky vo výške 1,8-krát vyššej, ako boli priemerné úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam zo strany bánk v rozhodnom období. Uvedené zmluvné dojednanie o zmluvných úrokoch rozhodne podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery a je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, keď súdu je síce zrejmé, že navrhovateľ pôsobí ako finančná inštitúcia na trhu nebankového sektoru, s čím sú spojené vyššie riziká s menej náročným zabezpečením úverov, avšak podľa názoru súdu nemôžu byť tieto riziká premietnuté do viac ako 1,8-násobnej výšky dohodnutých úrokov oproti úrokom stanovenými bankami. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na závery aktuálnej judikatúry slovenských súdov, ktoré dospeli k rovnakému právnomu záveru už v prípade, kedy úroky za poskytnuté úvery prevyšovali úroky za úvery poskytované bankami „iba“ 1,5 násobne (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co/138/2012 zo dňa 07.05.2013). Na základe uvedeného súd potom priznal v súdnej veci navrhovateľovi iba výšku reálne poskytnutých finančných prostriedkov poníženú o čiastočnú úhradu vykonanú zo strany odporkyne vo výške 34,99 eur a v časti kapitalizovaných zmluvných úrokov vo výške 107,62 eur, ako aj dohodnutých zmluvných úrokov vo výške 23,4 % ročne zo sumy 915,58 eur od 03.04.2013 až do zaplatenia, keďže neprimerané zmluvné podmienky nie je súd oprávnený moderovať, návrh zamietol. Súd návrh zamietol aj v časti uplatnených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, keď navrhovateľ ich vznik ani prípadný súlad s normami spotrebiteľského práva v konaní nepreukázal. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že navrhovateľ napriek tomu, že z výpisu z úverového účtu

vyplývajú položky „náklady spojené s uplatnením pohľadávky“, avšak reálne vynaloženie týchto nákladov navrhovateľ v konaní nijako nepreukázal. Taktiež navrhovateľ v konaní nepreukázal (nepredložil) žiadnu žiadosť zo strany odporkyne o povolenie odkladu splátok. Z uvedených dôvodov súd návrh v časti čo do zaplatenia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 56,49 eur nevyhodnotil ako dôvodný a tento aj v uvedenej časti zamietol. Na doplnenie súd poukazuje na to, že pokiaľ navrhovateľ súdu predložil prehľad ním kalkulovaných nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, tieto náklady sú jednostranne stanovené navrhovateľom a takto stanovené bez ich relevantného vyčíslenia nezodpovedajú nákladom prezumovaným § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Súd priznal navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy priznanej istiny, t. j. zo sumy 864,01 eur počnúc od 12.04.2013 až do zaplatenia, keď uplatnená výška úrokov z omeškania zodpovedá zákonnej úprave § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013 pri aplikácii ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom a účinnom znení. Pokiaľ sa však navrhovateľ domáhal v súdnej veci úrokov z omeškania už od 03.04.2013, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, ktorý uviedol ako deň mimoriadnej splatnosti celého úveru v oznámení zo dňa 09.04.2013, súd poukazuje na to, že tento dátum predchádza samotnému vypracovaniu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré bolo vyhotovené dňa 09.04.2013. Súd potom priznal navrhovateľovi úroky z omeškania až odo dňa nasledujúceho po doručení predmetného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. odo dňa 12.04.2013 (predmetné oznámenie bolo doručené odporkyni dňa 11.04.2013).

Rozhodnutie o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 2 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ, a to proti tomu výroku rozsudku, ktorým súd vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol a proti výroku o trovách konania. Odvolanie podáva navrhovateľ z dôvodov nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci. Žalobca nesúhlasí s vysloveným názorom súdu prvého stupňa. Žiadny právny predpis neobmedzuje účastníkov právnych vzťahov, a to ani tých so spotrebiteľským prvkom v uzatváraní tzv. formulárových zmlúv, t. j. takých, kde jedna zmluvná strana ovplyvní v zásade celý obsah zmluvy a druhá zmluvná strana zmluvu buď prijme alebo odmietne, ale nemá možnosť jej obsah ovplyvniť. Uzavretie formulárových zmlúv je obvyklé a bežne v spotrebiteľských vzťahoch hojne využívané, a to najmä na efektivitu procesu uzatvárania zmluvy. Aj pri uzatváraní formulárových zmlúv konajú účastníci v rámci svojej zmluvnej autonómie a nesú plnú zodpovednosť za svoje konanie, nech už ide o spotrebiteľa alebo podnikateľa. Akceptovanie obsahu akejkoľvek zmluvy, t. j. aj formulárovej zaväzuje zmluvnú stranu k jej dodržiavaniu, obidvaja účastníci zmluvu dodržovali. Ak súd teda dospel k záveru, že uzavretie formulárovej zmluvy je v rozpore s dobrými mravmi, ide o záver, ktorý nemá oporu ani v zákone, ani v praxi. Je zrejmé, že ak súd považuje niektoré konkrétne ustanovenia zmluvy za rozporné s dobrými mravmi, mohol z takéhoto ustanovenia vzniknutý nárok zamietnuť a náležite to odôvodniť, nie je však možné považovať za neplatnú celú zmluvu.

Súd ďalej dospel k záveru, že zmluvný úrok vo výške 23,4 % ročne nie je individuálne dojednaná zmluvná podmienka a podľa názoru je zmluvný úrok v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka s poukazom na neprimerane vysokú výšku takto dojednaného zmluvného úroku z úveru, ktorá je o 1,8-krát vyššia, ako boli priemerné úrokové sadzby úverov poskytovaných zo strany bánk v rozhodnom období. S takýmto názorom navrhovateľ tiež nesúhlasí, nepovažuje za rozporné s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka dojednanie úrokov vo výške určenej v zmluve uzavretej medzi účastníkmi vo výške 23,4 % ročne za stavu, keď výška RPMN predstavovala 26,09 % a priemerná hodnota RPMN bola vo výške 45,23 %. Úver bol poskytnutý na dobu trvania 36 mesiacov na finančnom trhu nebankových subjektov bez akéhokoľvek zabezpečenia, pričom jeho splácanie zodpovedalo finančným možnostiam odporcu. Dohodnutá odplata vo forme úroku je oproti odplatám, ktoré požadujú banky, a teda aj priemerným odplatám, vyššia, je však výsledkom jasnej a zrozumiteľnej dohody účastníkov bez predchádzajúcej skúsenosti navrhovateľa s plnením finančných záväzkov odporkyne. Navrhovateľ poskytol odporcovi peňažné prostriedky na trhu nebankových subjektov, pričom na takomto trhu, ktorý je charakteristický vyšším rizikom nesplácania úveru, sú úrokové sadzby prirodzene vyššie ako na trhu bankových úverov, na ktorom je poskytnutie obdobného úveru viazané prísnejšími podmienkami. Preto od nebankového subjektu, ktorým je navrhovateľ, nemožno očakávať pri väčšom riziku nesplácania úveru poskytovanie úveru pri rovnakých úrokoch, za aké poskytujú obdobné úvery banky alebo za priemerných úrokov, ktoré sú tvorené aj z úrokových sadzieb, ktoré používajú banky. Pri uzatváraní zmluvy boli dodržané všetky

podmienky vyplývajúce z osobitnej právnej úpravy, obsiahnutej v Zákone o spotrebiteľských úveroch, ktoré odporkyni umožnili úvahu o tom, či s navrhovateľom za daných podmienok zmluvu uzavrie. Súd ďalej návrh zamietol aj v časti uplatnených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 56,49 eur, ktoré vyhodnotil ako nepreukázané. Hodnotenie týchto nákladov ponecháva žalobca na úvahe odvolacieho súdu, keď náklady spojené s uplatnením pohľadávky vyplývajú z čl. 4.2 uzavretej zmluvy a skutočných nákladov žalobcu v súvislosti s vymáhaním pohľadávky. Navrhovateľ žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej časti, návrhu vyhovel alebo vrátil vec prvostupňovému súdu k novému prerokovaniu veci.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal na základe podaného odvolania rozsudok v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. (z ktorého dôvodu sa rozhodnutie krajského súdu nedotýka odvolaním nenapadnutého výroku, ktorým okresný súd odporkyni uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 864,01 eur s príslušenstvom) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Krajský súd sa stotožňuje s rozsiahlym odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, na ktoré poukazuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p., pričom nie je žiaduce, aby opakovane vecne správne závery okresného súdu.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že preskúmvacia činnosť odvolacieho súdu zahŕňa v sebe nielen skúmanie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa z hmotnoprávneho hľadiska, ale aj postupu súdu z hľadiska procesnoprávnych predpisov. Na vady pred súdom prvého stupňa odvolací súd prihliada len vtedy, ak tieto procesnoprávne vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na takéto vady odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či boli alebo neboli uplatnené v odvolaní.

Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní spisu nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto svoju činnosť zameril na posúdenie dôvodnosti odvolacích námietok. V súvislosti s podanými odvolacími námietkami však odvolací súd konštatuje, že sa iba v malej časti dotýkajú dôvodov napadnutého rozsudku.

Navrhovateľ sa v časti svojho odvolania zaoberá argumentáciou o dovoľnosti a obvyklosti formulárových zmlúv v spotrebiteľských vzťahoch s tým, že ak súd považoval niektoré konkrétne ustanovenie zmluvy za rozporné s dobrými mravmi, mohol z takéhoto ustanovenia vzniknutý nárok zamietnuť a náležite to odôvodniť, nie je však možné považovať za neplatnú celú zmluvu.

Vychádzajúc však z dôvodov napadnutého rozsudku, súd posúdil ako neplatnú, resp. neprijateľnú iba zmluvnú podmienku spočívajúcu v dohodnutí neprimeranej úrokovej sadzby. Okresný súd, vychádzajúc z dôvodov jeho rozsudku, predmetnú zmluvu za absolútne neplatnú nepovažoval. Podrobil ju iba preskúmaniu prijateľnosti zmluvných podmienok.

Krajský súd sa stotožňuje s vyjadreným názorom odvolateľa a jeho názor nie je ani v rozpore s právnymi závermi prvostupňového súdu, že formulárové zmluvy sú zmluvy dovoľené.

Pokiaľ však dodávateľ pristúpil k uzatvoreniu formulárovej zmluvy so spotrebiteľom, teda jednotlivé zmluvné podmienky si so spotrebiteľom individuálne nedojednal, každá takáto zmluva v súdnom konaní musí byť podrobená kontrole prijateľnosti dojednaných zmluvných podmienok, čo znamená, že takto uzavretá spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka).

Okresný súd potom postupoval správne, keď jednotlivé zmluvné dojednania podrobil kontrole prijateľnosti.

Krajský súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že dohodnuté zmluvné úroky vo výške 23,4 %, ktoré prevyšujú priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské a ostatné úvery poskytnuté domácnostiach 1,8-krát, predstavujú neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve.

Odvolačí súd nepresvedčila argumentácia odvolateľa, že takáto vyššia úroková sadzba je odôvodnená poskytnutím finančných prostriedkov na trhu nebankových subjektov, bez akéhokoľvek zabezpečenia a bez predchádzajúcej skúsenosti navrhovateľa s plnením finančných záväzkov odporkyne.

Krajský súd akceptuje vzhľadom na špecifiká poskytovania finančných prostriedkov na trhu nebankových subjektov prípustnosť vyššej úrokovej sadzby. V danom prípade však ide o neprimerané navýšenie, ktoré nezodpovedá účelu a zmyslu ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

Z dikcie ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vyplýva, že odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Z tohto negatívneho vymedzenia vyplýva, že výška odplaty, ktorou úrok z úveru nepochybne je, môže iba nepodstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Prevýšenie odplaty o 1,8-násobok krajský súd považuje za podstatné, čo vyjadrené percentuálnymi bodmi predstavuje navýšenie o 10,52 % oproti úrokovým sadzbám úverov obvykle poskytovaných na finančnom trhu.

Vychádzajúc z kritérií, ktoré zákon ustanovuje v § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ako kritériá odôvodňujúce možnosť nepodstatne prevýšiť odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu, sú nimi: finančná situácia spotrebiteľa, spôsob a miera zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehota splatnosti.

Pokiaľ však ide o objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti, možno konštatovať, že v danom prípade išlo o úver nepresahujúci 1.000,- eur s 3-ročnou lehotou splatnosti, kde obvykle aj na trhu bankových subjektov je takýto úver nezabezpečený. Pokiaľ ide o finančnú situáciu spotrebiteľa, odvolateľ nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by odôvodňovali navýšenie úrokovej miery pre finančnú situáciu spotrebiteľa.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že v danom prípade dojednaná úroková miera je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, keď podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu a ako taká je preto neprijateľná a neplatná.

Okresný súd potom rozhodol vecne správne, keď nárok navrhovateľa v časti uplatneného úroku z úveru zamietol.

Pokiaľ ide o zamietnutie nároku do výšky 56,49 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, dôvodom zamietnutia nároku bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa. Jedinou odvolacou námietkou vo vzťahu k tejto časti zamietnutia nároku je, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky vyplývajú z čl. 4.2 uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a skutočných nákladov žalobcu. Ustanovenie časti 3.4.2 zmluvy obsahuje iba dojednanie, že v prípade omeškania klienta so splácaním úveru je klient povinný platiť úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

Citované ustanovenie nešpecifikuje druh nákladov ani ich výšku.

Účastník sporového konania má v zásade dve povinnosti vyplývajúce z ust. § 120 ods. 1 O. s. p., a to 1. povinnosť tvrdenia, t. j. tvrdiť rozhodné skutočnosti dôležité pre priznanie uplatňovaného nároku a 2. tieto skutočnosti preukázať. Vo vzťahu k uplatnenej položke náklady súvisiace s uplatnením pohľadávky vo výške 56,49 eur navrhovateľ nevedol také rozhodné skutočnosti, z ktorých by súd mohol vyvodiť oprávnenosť jeho nároku a nepredložil žiadne dôkazy, že takéto náklady vynaložil. Neunesenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti potom vyústilo do následku zamietnutia žaloby v tejto časti.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu za vecne správny, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, ktoré sa odvíjajú od pomeru úspechu a neúspechu účastníkov v konaní. Z uvedených dôvodov rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej v zásade patrí náhrada trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania si však neuplatnila a z obsahu spisu jej vznik trov nevyplýva, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.